

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UsI-2360/16-18
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO
12-01-2018
dana20.....

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: FM-U-290-9-163-16/18-52-1
PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI
dana 19-01-2018 20.....
Mot u pravitku. Primieraka 1 Priloga 17AKe
Poslovni broj: UsZ-227/17-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Tomislava Karamarka iz Zagreba, Ulica kneza Mislava 9, kojeg zastupa Ivo Farčić odvjetnik iz Odvjetničkog društva Farčić & Šarunić u Zagrebu, Baštijanova 2A, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa iz Zagreba, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016. godine, na sjednici vijeća održanoj 30. studenog 2017.

presudio je

I. Žalba se odbija.

II. Potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2360/16-9 od 26. rujna 2016. godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, broj: 711-1-1008-P-163/16-36-1 od 15. listopada 2016. godine.

Tom je odlukom u točki I. izreke utvrđeno da je iznošenjem osobnih stavova i prijedloga u kojima se zalagao za povlačenje Republike Hrvatske iz arbitražnih postupaka koji se vode između Republike Hrvatske i MOL-a, osobito na sastanku Vijeća za suradnju održanom 5. svibnja 2016. godine između predstavnika Domoljubne koalicije i MOST-a, dužnosnik Tomislav Karamarko bio u sukobu interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-a.

Točkom II. izreke odluke utvrđeno je da se zbog osobnih i poslovnih odnosa koji su postojali između dužnosnika i Josipa Petrovića dužnosnik Tomislav Karamarko nalazio u situaciji u kojoj privatni interesi mogu utjecati na njegovu nepristranost u obnašanju dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske, te time i situaciji mogućeg sukoba interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-a zbog koje dužnosnik ne može sudjelovati u procesima donošenja odluka vezanim za arbitražne postupke koji se vode između Republike Hrvatske i MOL-a kao niti u donošenju ostalih odluka koje se odnose na Trgovačko društvo INA INDUSTRIJA NAFTE d.d.

Točkom III. izreke odluke utvrđeno je da je propustom deklariranja da su u razdoblju prije stupanja na dužnost prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske postojali poslovni odnosi koji dužnosnika Tomislava Karamarka povezuju s Josipom Petrovićem koji putem

Trgovačkog društva Peritus savjetovanje d.o.o. obavlja niz obavještajnih i savjetodavnih usluga za MOL, osobito u situaciji kada je od strane novinara upitan da pojašni svoj odnos s Josipom Petrovićem, dužnosnik Tomislav Karamarko nije postupao u skladu s obvezom očuvanja vlastite vjerodostojnosti i povjerenja građana kao i savjesnog, odgovornog i nepristranog obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske te je time počinio povredu načela djelovanja iz članka 5. stavka 1. i stavka 4. ZSSI-a. Osporenu presudu tužitelj pobija žalbom zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava.

U žalbi tužitelj iscrpno prepričava sadržaj obrazloženja osporene presude i zaključuje da je sud počinio bitnu povredu pravila sudskog postupka jer presudi nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama. Smatra da je za slučaj potencijalnog sukoba interesa sud morao navesti jasne i opipljive razloge koji mogu biti prikazani u konkretnim interesima. Nedosljednost u pronalaženju veze između postupanja tužitelja i nastupanja mogućih jasno vidljivih i odredivih konkretnih interesa čini, po tužitelju, razliku između populističke demagogije i legitimističkog obrazlaganja kakvo mora biti temelj za donošenje sudskih presuda. Navodi da se presuda temelji na potpuno maglovitim kategorijama i zaključcima i to na način da odlučne činjenice o tome što je tužitelj napravio i kako se to uklapa u povredu ZSSI nedostaju, a isto tako nedostaje i odgovor zašto se njegovo ponašanje npr. ne bi smatralo dijelom Ustavom zaštićene slobode izražavanja.

Time je po mišljenju tužitelja ispunjen žalbeni razlog bitne povrede pravila sudskog postupka.

Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u sporu tužitelj smatra da izvire iz činjeničnog i pravnog supstrata izreke presude iz koje je vidljivo da razlozi za presudu ne postoje. Obrazlažući ovaj žalbeni razlog tužitelj ponavlja pojedine dijelove presude ali i odluke tuženika koju smatra manjkavom i koja je kao takva došla na ispitivanje upravnom sudu koji je trebao odlučiti primjenom članka 60. ZUS-a što nije učinio jer nije naveo niti dokaze niti činjenice već je samo ponovio i drugačije formulirao tvrdnju iz odluke tuženika a sve to u prilog svoje odluke. Uz navedene formalne prigovore tužitelj navodi – sadržajno analizira presudu – u smislu žalbenog razloga pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i navodi da bi Povjerenstvo utemeljeno moglo inzistirati na tvrdnji kako je postupanje tužitelja motivirano njegovim privatnim interesima, moralo bi u tom smislu iznijeti dokaze i jasne kriterije. Tužitelj smatra da nedostaju kriteriji i bitne činjenice o arbitražama koje su u pitanju te navođenje privatnog interesa koji bi bio u neskladu s općim interesom pa je jasno da niti tuženik niti sud nemaju podatke o vrsti i tijeku arbitraža niti podatke o mogućim posljedicama jer se radi o tajnim podacima dostupnim samo sudionicima pa se stoga na takvim nepoznatim i neizvjesnim događajima nije mogla temeljiti presuda.

Nadalje, u prilog tvrdnji o postojanju sukoba interesa navode se činjenice koje su davno postojale, davno su okončane i javne su u toj mjeri da su se njima bavili i mediji i to puno prije nego što je započeo postupak pred tuženikom.

Stvarno, tužitelj već desetak godina nije niti član Soboli d.o.o. a i poslovni odnos njegove supruge koja je preko trgovačkog društva imala kontakt s trgovačkim društvom Peritus u vlasništvu Josipa Petrovića je pravovremeno okončan upravo u skladu sa ZSSI.

Tako su i činjenice koje se ovdje navode kao krimen tužitelju u smislu da ih je propustio javno deklarirati – ustvari davno prežvakane priče o kojima se u medijima periodično već pisalo desetak godina, odnosno uvijek kada ga je neka protivnička politička opcija nastojala diskreditirati. Da se na iste te stvari poziva i tuženik a i upravni sud predstavlja poslasticu, ali ne pravne naravi. Naime, pitanje kako to da se tvrdnje namijenjene diskreditaciji tužitelja navode u presudi je ipak puno zanimljivije sa političkog nego sa

legalističkog stanovišta. Stoga i dalje ostaje ono jedino što postoji u stvarnosti-prijateljski odnos između tužitelja i Josipa Petrovića. Pri tom niti ZSSI a niti bilo koji drugi autoritet nije rekao niti definirao kako taj problem premostiti i u kojem stupnju prijateljski odnos može postojati a da ne predstavlja potencijalni sukob interesa. Tužitelj smatra logičnim da se do sada nitko takovim pitanjima nije niti bavio jer za tužitelja odgovor na to pitanje predstavlja apsurd. Sukob interesa pa isto tako niti potencijalni sukob interesa se ne može temeljiti na afekcionim odnosima nego mora biti konkretni ekonomski ili neki drugi interes koji je moguće izraziti objektivno. Stoga smatra da prijateljstvo bez ekonomskog sadržaja ne predstavlja niti smije biti tumačeno kao potencijalni sukob interesa jer takvo odlučivanje prelazi iz područja dopuštenog miješanja društva u osobna prava, u segment nedopuštenog odlučivanja u području zaštićenih temeljnih ljudskih prava.

U tom smislu navodi da upravni sud raskid poslovnog odnosa TD „DRIMIA“ sa TD „Peritus“, a što je bila obveza prema Zakonu o sprečavanju sukoba interesa i koji je upravo radi funkcioniranja zakonom utvrđenog interesa i poduzet – proglašava dokazom potencijalnog sukoba interesa.

Slijedom svega rečenog tužitelj smatra da je u presudi činjenično stanje i pogrešno i nepotpuno utvrđeno te da je ispunjen ovaj žalbeni razlog.

Zaključno tužitelj smatra da je sud u pobijanoj presudi pogrešno primijenio materijalno pravo. Obrazlažući ovaj žalbeni razlog tužitelj analizira rad i postupanje u konkretnom predmetu pred tuženikom te navodi da mu i tuženik i sud duguju odgovor na pitanje zašto bi osobno mišljenje na nejavnom i neformalnom skupu predstavljalo potencijalni sukob interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI u kojem se navodi definicija sukoba interesa na način da se definira kada su privatni interesi u suprotnosti s javnim interesima. Međutim, smatra da dana definicija sukoba interesa nije dovoljna da bi se govorilo o postojanju sukoba interesa u obnašanju javne dužnosti. Mišljenja je da bi se govorilo da je nastupio sukob interesa u obnašanju javne dužnosti da mora nastupiti jedno od zabranjenih djelovanja iz članka 7. ZSSI odnosno radnja usmjerena na ostvarivanje jednog od zabranjenih djelovanja iz članka 7. ZSSI.

Kako to ovdje nije slučaj tužitelj smatra da je ispunjen razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Stoga tužitelj predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske osporenu prvostupanjsku presudu preinači na način da preinači odluku tuženika, podredno da presudu ukine i predmet vrti na ponovni postupak.

Tuženik u odgovoru na žalbu iscrpno ponavlja navode iz obrazloženja osporene odluke i iz dosadašnjeg tijeka postupka i navodi u bitnom da se tužitelj neosnovano poziva na povelu načela razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa u smislu članka 6. ZUP-a i na zakonsku obvezu primjene načela materijalne istine u smislu članka 8. ZUP-a.

To stoga što se načelo iz članka 6. ZUP-a ne može primijeniti na postupak odlučivanja je li se povodom određenih okolnosti tužitelj kao dužnosnik u smislu odredbi ZSSI-a nalazi u sukobu interesa jer je navedenim načelom propisano da se pravo stranke može ograničiti postupanjem javnopravnih tijela samo kada je to propisano zakonom te ako je takvo postupanje nužno za postizanje zakonom utvrđene svrhe i razmjerno cilju koji treba postići a kad se na temelju propisa stranci nalaže kakva obveza prema njoj će se primjenjivati one mjere za ispunjenje obveze koje su za nju povoljnije ako se takvim mjerama postiže svrha propisa. Tim načelom je propisano da su pri vođenju postupka javnopravna tijela dužna strankama omogućiti da što lakše zaštite i ostvare svoja prava vodeći pri tom računa da ostvarivanje njihovih prava ne bude na štetu prava trećih osoba niti u protivnosti s javnim interesom. U provođenju postupka u kojem je donijeta osporena odluka tuženik nije odlučivao

o nekom pravu tužitelja kao stranke koje bi se ograničavalo postupanjem tuženika kao nadležnog javnopravnog tijela a niti se osporenom odlukom tužitelju nalagala kakva obveza. Tijekom postupka kojeg je provodio tuženik tužitelju je dana primjerena mogućnost očitovanja na razloge pokretanja postupka sukladno članku 39. stavku 3. ZSSI-a te je tužitelj ovu mogućnost i iskoristio iz čega jasno proizlazi da je u onoj mjeri u kojoj je to bilo primjenjivo u predmetima iz nadležnosti tuženika, tuženik omogućio zaštitu prava tužitelja tijekom provođenja postupka.

Također vezano uz članak 8. Zakona o općem upravnom postupku ističe kako je u provedenom postupku nesporno tuženik utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su bitne za zakonito i pravilno rješavanje predmeta iz nadležnosti tuženika odnosno za utvrđenje je li se u određenim okolnostima tužitelj nalazio u sukobu interesa u smislu zakonske definicije iz članka 2. ZSSI-a a donesena odluka se temelji upravo na utvrđenoj materijalnoj istini. Nadalje tuženik ističe da tužitelj neosnovano smatra kako ishod arbitražnih postupaka i posljedice koje iz ishoda tih postupaka proizlaze predstavljaju prejudicijelno pravno pitanje za donošenje odluke iz nadležnosti tuženika o tome nalazi li se tužitelj u potencijalnom sukobu interesa. Tuženik ističe kako ishod arbitražnih postupaka ne predstavlja prejudicijelno pravno pitanje u predmetnom postupku iz nadležnosti tuženika prije svega navodi da tuženik nije utvrđivao koji način rješavanja arbitražnih postupaka predstavlja najbolje rješenje i zaštitu javnih interesa niti je to relevantno za prosuđivanje je li u konkretnim okolnostima tužitelj bio u sukobu interesa. Navodi da se sukob interesa tumači kao situacija u kojoj privatni interesi utječu ili kao situacija u kojoj se osnovano može smatrati da utječu ili kao situacija u kojoj privatni interesi mogu utjecati na nepristranost u obnašanju javne dužnosti. Člankom 30. stavkom 2. alinejom 1. ZSSI-a propisano je da su u nadležnosti tuženika, između ostalog, pokretanje postupaka sukoba interesa i donošenja odluka o tome je li određeno djelovanje ili propust dužnosnika predstavlja povredu odredbi navedenog Zakona. Stoga je tuženik kao nadležno tijelo proveo postupak u kojem je utvrđivao postoje li okolnosti zbog kojih se osnovano može smatrati da u procesima donošenja odluka koje mogu utjecati na privatne interese MOL-a nije na zadovoljavajući način osigurana nepristranost tužitelja u obnašanju dužnosti prvog potpredsjednika Vlade. Pri tome, za odluku tuženika nije relevantno je li upravo rješenje za koje se zalaže tužitelj, upravo ono rješenje koje nabolje štiti javni interes, nego je li u procesima donošenja odluka o tome, osigurana nepristranost tužitelja uključujući i vanjski dojam o nepristranosti tužitelja, kao osnovni preduvjet očuvanja povjerenja građana. U osporavanoj odluci tuženik je utvrdio i jasno pojasnio koje su to okolnosti iz kojih proizlaze privatni interesi s dužnosnikom interesno povezanih osoba, koje mogu utjecati na njegovu nepristranost. U duhu ciljeva koji se nastoje ostvariti odredbama ZSSI-a i obveza dužnosnika izričito propisanih u članku 5. i članku 6. ZSSI-a tužitelj je bio dužan poduzeti sve što je bilo potrebno da te privatne interese odvoji od javnih te da osigura da u procesima donošenja odluka javnost ne sumnja u motive njegovog postupanja.

Nadalje navodi da se tuženik poziva na okolnost da su poslovni odnosi između trgovačkih društava INA d.d. i Soboli d.o.o. te između trgovačkih društava Peritus savjetovanje d.o.o. i Drimia d.o.o. okončani prije nego što je dužnosnik stupio na dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske slijedom čega smatra kako je pravovremeno otklonjen mogući sukob interesa sukladno obvezama koji proizlazi iz odredbi ZSSI-a. Naime, navodi dalje da odredbama ZSSI-a nije propisana izričita obveza raskidanja ugovora o poslovnoj suradnji između trgovačkih društava Peritus savjetovanja d.o.o. i Drimia d.o.o. niti je postojanje takvog ugovora, samo po sebi, zabranjeno ili na koji drugi način protivno odredbama ZSSI-a. Međutim navodi da iz toga ugovora, između ostalog, proizlazi interesna povezanost između tužitelja i Josipa Petrovića koji putem trgovačkog društva Peritus

savjetovanje d.o.o. radi u interesu MOL-a, što za tužitelja može predstavljati situaciju koja u kontekstu obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske može biti sporna stoga je očito i sam tužitelj bio svjestan s obzirom da je jedan od razloga raskida poslovne suradnje upravo okolnost stupanja tužitelja na navedenu javnu dužnost. No cijeneći sve okolnosti konkretnog slučaja tuženik je utvrdio kako sam raskid poslovne suradnje nije bio dovoljan te da time tužitelj nije prije upuštanja u zagovaranje određenih rješenja, konkretno zagovaranje povlačenja iz arbitražnih postupaka, poduzeo sve što je bilo potrebno da od sebe otkloni svaku sumnju u motive svojih postupaka. Konkretno, tuženik smatra kako je tužitelj bio dužan, onog trenutka kada su se u javnosti od strane medija počela postavljati izričita pitanja da tužitelj pojasni prirodu svog odnosa s Josipom Petrovićem, pogotovo nakon što je u medijima objavljeno da je isti saslušan kao svjedok u jednom od arbitražnih postupaka, javno deklarirati sve okolnosti koje ga s Josipom Petrovićem povezuju, a osobito podatak o poslovnoj suradnji trgovačkog društva u vlasništvu Josipa Petrovića s trgovačkim društvom Drimia d.o.o. u kojem je supruga tužitelja jedan od suvlasnika. Nadalje, smatra neosnovanim tvrdnju tužitelja kako su okolnosti koje se navode kako u osporavanoj odluci tako i u prvostupanjskoj presudi iste one okolnosti koje su se učestalo i duži niz godina iznosile u javnost uvijek kada je tužitelja neka protivnička politička opcija nastojala diskreditirati. Tuženik ističe kako se u postupku kojeg je provodio tuženik i u kojem je donijeta osporavana odluka nisu utvrđivale iste one okolnosti koje su se učestalo i duži niz godina iznosile u javnost upravo suprotno kao jedna od bitnih okolnosti na kojoj se temelji odluka tuženika je podatak o poslovnom odnosu između trgovačkog društva Peritus savjetovanje d.o.o. i Drimia d.o.o. koji u javnosti nije bio poznat prije stupanja tužitelja na dužnost prvog potpredsjednika Vlade i kojeg dužnosnik nije pravovremeno deklarirao te ga je prikrilo u trenutku kada je od medija bio upitan da pojasni svoje odnose s Josipom Petrovićem kako bi se razjasnilo utječu li, i mogu li ti odnosi utjecati na nepristranost tužitelja u rješavanju pitanja koja se odnose na MOL te ugrožavaju li ti odnosi povjerenje građana u proces donošenja odluka tijela javne vlasti.

Tuženik nadalje ističe kako je jedna od bitnih okolnosti zbog koje je utvrđeno kako se u opisanim okolnostima tužitelj našao u situaciji koja predstavlja potencijalni sukob interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3. ZSSI-a okolnost kako je tužitelj položajni autoritet koji proizlazi iz obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske, kao i procese donošenja odluka, koristio kako bi se zalagao za povlačenje iz arbitražnih postupaka iako takav način rješavanja spornih pitanja između Republike Hrvatske i MOL-a u tom trenutku nije predstavljalo službeni stav i politiku političke stranke čiji je tužitelj u tom trenutku istovremeno bio predsjednik, već upravo suprotno, isključivo osobni stav tužitelja. Okolnost da se radi o osobnom stavu tužitelja, a ne o službenom stavu prijedlogu ili politici političke stranke čiji je u tom trenutku tužitelj bio predsjednik tužitelj ne spori te je to u više navrata tijekom postupka izričito potvrdio. Upravo zbog toga što je tužitelj koristio Vijeće za suradnju kako bi, u ime Hrvatske demokratske zajednice koju je na tim sastancima kao njezin predsjednik predstavljao, usuglasio način rješavanja arbitražnih sporova s predstavnicima Mosta kao drugog partnera u Vladi Republike Hrvatske, koji nije u skladu sa stavovima i politikom HDZ-a već predstavlja isključivo osobni stav tužitelja, tuženik je utvrdio kako se u tim okolnostima tužitelj, zbog postojanja okolnosti koje ga vezuju s Josipom Petrovićem koji radi za interese MOL-a, nalazi u situaciji u kojoj privatni interesi mogu utjecati na njegovu nepristranost u obnašanju javne dužnosti te time i uz situaciju mogućeg odnosno potencijalnog sukoba interesa u smislu članka 2. stavka 2. alineje 3 ZSSI-a. Navodeći iscrpno razloge za donošenje osporene odluke u odgovoru na žalbu tuženik navodi da je odluku donio u granicama danih ovlasti i sukladno svrsi radi koje je ovlast dana.

Što se tiče žalbenih navoda tužitelja da se sukob interesa ne može temeljiti na afekcionim odnosima već da mora postojati konkretan ekonomski ili neki drugi interes koji je moguće izraziti objektivno te da stoga prijateljstvo bez ekonomskog sadržaja ne predstavlja niti smije biti protumačeno kao potencijalni sukob interesa jer bi u suprotnom odlučivanje o sukobu interesa iz dopuštenog miješanja društva prešlo u zadiranje u osobna i temeljena ljudska prava tuženik ističe kako u konkretnom slučaju mogući odnosno potencijalni sukob interesa tužitelja nije utvrđen povodom isključivo afekcionih odnosa koji nemaju i konkretni ekonomski značaj. Na temelju članka 4. stavka 5. ZSSI-a ekonomski interesi člana obitelji, što supruga dužnosnika nedvojbeno jest, izjednačavaju se s ekonomskim interesom samog dužnosnika, stoga se poslovanje trgovačkog društva Drimia d.o.o. u kojem je supruga tužitelja jedan od suvlasnika, nedvojbeno ostvarivao i ekonomski interes tužitelja. To trgovačko društvo svoj je ekonomski interes ostvarivalo i kroz poslovni odnos s trgovačkim društvom Peritus savjetovanja d.o.o. koje je u isključivom vlasništvu Josipa Petrovića, a koje u pretežitom dijelu svog poslovanja radi za MOL. Stoga privatni interesi za koje tuženik smatra da mogu utjecati na nepristranost tužitelja pored afekcionih itekako imaju i svoj ekonomski značaj. U konačnosti tužitelj u podnesenoj žalbi postavlja retoričko pitanje zašto se postupanje tužitelja ne bi smatralo dijelom Ustavom zaštićene slobode izražavanja. Tuženik obrazlaže da se u okolnostima koje su utvrđene u Odluci od 15. lipnja 2016. uopće ne radi o pravu tužitelja na slobodu izražavanja. Tužitelj se bilo kao fizička osoba u svom privatnom svojstvu, pa čak i kao dužnosnik u smislu ZSSI-a može slobodno izražavati uz poštovanje Ustavom i zakonima zaštićenih prava drugih. Međutim, aktivno zalaganje za sasvim određena i konkretna rješenja ne može se poistovjetiti sa pukim iznošenjem mišljenja. Javni interes podrazumijeva da kada to okolnosti slučaja nalažu dužnosnici obrazlažu svoje postupanje. Jedno od načela djelovanja dužnosnika propisanih člankom 5. ZSSI-a je i načelo da su dužnosnici osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javne dužnosti prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali na javnoj dužnosti.

Tuženik tumači kako iz ovih načela proizlazi da nastupajući u javnosti tijekom obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade pa tako i na sastanku Vijeća za suradnju tužitelj je kao dužnosnik u smislu ZSSI-a bio dužan otkloniti od sebe svaku sumnju da su na njegovo aktivno zalaganje za povlačenje Republike Hrvatske iz arbitražnih postupaka s MOL-om, a ne puko iznošenje osobnih stavova, utjecali privatni interesi osoba s kojima je tužitelj bio interesno povezan, a što je prema mišljenju tuženika tužitelj propustio učiniti.

Slijedom navedenog tuženik predlaže Visokom upravnom sudu RH da žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi odluku prvostupanjskog upravnog suda.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporenu presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći na ništavost po službenoj dužnosti, sukladno članku 73. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS) ovaj je Sud zaključio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija. Naime, uvidom u spis predmeta dostavljen Sudu uz žalbu proizlazi da je tužitelj preko Trgovačkog društva Soboli u kojem je imao poslovne udjele bio u poslovnom odnosu s Trgovačkim društvom INA INDUSTRIJA NAFTE d.d. u kojem je Josip Petrović bio član uprave od 2004. do 10. veljače 2011. godine. Nadalje proizlazi da je Josip Petrović 12. listopada 2010. godine osnovao Trgovačko društvo Peritus savjetovanje d.o.o. preko kojeg je imao poslovnu suradnju s MOL-om nakon što je prestao biti član uprave INA-INDUSTRIJA NAFTE d.d. Nadalje, Peritus savjetovanje d.o.o. je 1. veljače 2012. godine ugovorio poslovnu suradnju s Trgovačkim društvom Drimia d.o.o. koja je u vlasništvu tužiteljeve supruge. U vezi s navedenim također je nesporno da je Republika Hrvatska 17. siječnja 2014. godine

pokrenula arbitražni postupak protiv MOL-a pred komisijom UN-a za međunarodno trgovačko pravo u Ženevi radi proglašenja ništetnim izmjene Ugovora o upravljačkim pravima iz 2009. godine u kojem postupku, kako je to objavljivano u medijima, je trebao svjedočiti Josip Petrović. Nije također sporno da je tužitelj u više navrata za vrijeme obnašanja dužnosti prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske javno iznosio svoj osobni stav o povlačenju iz arbitražnih postupaka između Republike Hrvatske i MOL-a smatrajući to najboljim političkim rješenjem za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa koje je mišljenje iznio i na sastanku Vijeća za suradnju održanom 5. svibnja 2016. godine. Ove odlučne činjenice tužitelj svojim tužbenim, a niti žalbenim navodima nije doveo u sumnju pa stoga nije osnovan žalbeni navod da je činjenično stanje u provedenom postupku pogrešno ili nepotpuno utvrđeno te da bi na tako utvrđeno činjenično stanje bilo pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Naime, prema odredbi članka 2. stavka 2. Zakona o sprečavanju sukoba interesa ("Narodne novine" 26/11., 12/12., 126/15. i 57/15.-dalje: ZSSI) sukob interesa postoji kada su privatni interesi dužnosnika u suprotnosti s javnim interesom, a posebice kada privatni interes dužnosnika može utjecati na njegovu nepristranost u obavljanju javne dužnosti.

Prvostupanjski je sud na temelju činjeničnog stanja utvrđenog u provedenom postupku pred tuženikom i u postupku pred sudom, te na temelju stavova i mišljenja Ustavnog suda Republike Hrvatske, posebno izraženih u odlukama Ustavnog suda U-I-2414/2011, U-I-3890/11 i U-I-4720/2012 od 7. studenog 2012. godine ("Narodne novine" 126/12.) ocijenio da je tužitelj kao dužnosnik bio u obvezi prije zagovaranja određenih rješenja u odnosima INA-INDUSTRIJA NAFTE d.d. i MOL-a urediti svoje privatne poslove kako bi se spriječio predvidivi sukob interesa te upoznati javnost, odnosno građane, sa svim okolnostima koje bi ga do sukoba interesa mogle dovesti. Međutim tužitelj, unatoč člankom 2. stavkom 2. ZSSI-a propisane transparentnosti u obnašanju svoje dužnosti, nije niti nakon izravnog upita novinara o svjedočenju Josipa Petrovića u jednom od arbitražnih postupaka, iznio sve okolnosti koje ga povezuju s tom osobom, a kako bi očuvao povjerenje građana da na donošenje odluka neće utjecati privatni interesi koji su u suprotnosti s javnim. Prvostupanjski sud se suglasio sa utvrđenjem tuženika da javni interes nalaže da dužnosnik odluke donosi objektivno, nepristrano i s transparentnim motivima i razlozima njihovog donošenja radi čega je pravilno tuženik ocjenjivao je li osobno zalaganje tužitelja kao prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske da se na određeni način riješe navedeni arbitražni postupci, o čemu politička stranka čiji je tužitelj bio predsjednik nije zauzela stav, motiviran njegovim privatnim interesima. Sud je pri tome uzeo u obzir utvrđeno činjenično stanje da Josip Petrović kao direktor i jedini osnivač društva Peritus savjetovanje d.o.o. obavljanjem poslova savjetovanja i izvještavanja o razvoju i stanju naftne i plinske industrije u Republici Hrvatskoj za MOL sudjeluje u ostvarivanju poslovnih interesa MOL-a koji su, u odnosu na ishod arbitražnih postupaka, u suprotnosti s javnim interesom Republike Hrvatske, da je pored nesporne dugotrajne prijateljske povezanosti s tužiteljem utvrđena i njihova interesna povezanost preko društva Soboli d.o.o. čiji je tužitelj bio direktor i suvlasnik, te preko društva Drimia d.o.o. čiji je direktor i suvlasnik tužiteljeva supruga. Na temelju činjenica utvrđenih u postupku prije donošenja osporenog rješenja Sud je zaključio da je tuženik pravilno i zakonito ocijenio da postoje okolnosti koje mogu utjecati na nepristranost tužitelja kao prvog potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske prilikom donošenja odluka koje utječu na sporna pitanja u odnosima INA INDUSTRIJE NAFTE d.d. i MOL-a kao i da je tužitelj propustio postupati u skladu s etičkim načelima koje dužnosnika obvezuju prilikom obnašanja dužnosti, kako je to propisano u članku 5. stavku 1. i stavku 4. ZSSI-a.

Slijedom navedenog prema ocjeni ovog Suda osporena se presuda temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo a nisu utvrđene niti povrede postupka, budući da je Sud za svoje zaključke dao razložno i valjano obrazloženje.

Trebalo je stoga temeljem članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u dispozitivu.

U Zagrebu 30. studenog 2017.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

